

Ez denean ezer

I

Zu ez zarenean dena,
izan al ninteke ezer?
Ez nezakeenean uler
sentitzen ari naizena,
zer da egin behar dena
dena bukatu ondoren?
Erdibitzear zegoen
mundu batetik bi mundu
erditu, eta urrundu,
zatitan lehertu baino lehen?

VI

Zer egingo dugu orain
zauritutako soldadu
bat baino ez bagara gu?
Zer? Odoldutako lur-gain
honetan bala baten zain
itxarotea besterik?
Ez badugu, sentitzerik
gure loturatan aske
ta, gure munduaz beste
egiteko adorerik.

II

Maiz negarretan leherturik,
babes pozoindu bat behar:
Besarkatzen dugu elkar
elkar ezin ulerturik
eta orduan, urturik,
biak haragi ta gezur
(bata bestearen beldur,
noiz ihes egingo digun...)
Noiz bihurtu zitzaizkigun
besoak galdera ikur?

IV

Usoak hegan egin du.
Hoztutako izarekin
bandera zuriak egin
eta zeruan astindu.
Baina bihotz maitemindu
batentzat bake koldarra
beti izaten da txarra.
Ez dut nahi bakerik jada
zu-etena baldin bada
bake posible bakarria.

VII

Lehengo zero orlegiak
daude itzalez sututa.
Zein tximistak itsututa
galdu ditugu begiak,
sentimenduak, egiak?
Zein harreman da gurea,
esperantzarik gabea?
Gurea bada maitea
trumoi bat eta bestea
lotzen dituen barea.

III

Ustekabean leihotik
lapur isilen antzera
negua sartu ote da?
Ta sartu bada, zergatik
sartu den ere ez dakit.
Zure ta nire bihotzak
besarkatu ditu hotzak
sortzeko bihotzikarak
bihurtzeraino izarak
txikiegiak biontzat.

V

Jolas makabro honetan
nork mugitzen ditu fitxak?
Bolbora usaineko hitzak
burdinazko ezpainetan;
betiko elkarrilketan
zauri zaharrak zabaltzea.
Inork ez du nahi galtzea,
baina ez al da ankerra
galdurik dagoen gerra
batean borrokatzea?

VIII

Trumoi ondorengo trumoi
hauetara errenditu
rutinak bihurtu ditu
aho hau eta ohe ohi
hura, ahazteko arrazoi.
Nahiz eta iragan eder
hura faltan bota laster,
onar dezagun azkena
ezer ez delako zena
dena ez denean ezer.

DOINUA: Dezima.